

ning, det er dens Stræben hen imod Opsykkelsen af de Løfter, der staae i Grundloven om Næringsfriheden, og saaledes fremdeles, det er det, vi maae tage med for at bedømme den nuværende Tilstand; tage vi derimod kun Hensyn til den før nævnte Lov, saa er det blot til Held for dem, der ville saa lidt som muligt fremad. Henviiser man til den Glæde, der yttredes paa den Tid, da denne Lov kom ud, og til, at man den Tid betragtede den som et væsentligt Fremskridt, saa maa jeg bemærke, at dette kom af, at man i Aarene fra 1830 og de følgende Aar havde et saa daarligt Haab om at udrette Noget.

Seer man hen til den Tid, saa var det ganske rigtigt et Fremskridt; men det er ikke at stille sig paa det nu foreliggende Standpunkt, det er kun at stille sig paa en ganske lille Deel deraf, paa Standpunktet fra 1840. Dette bør vi imidlertid ikke gjøre. Vi bør netop følge det Raad, som den ærede Minister gav os, vi bør stille os paa det nuværende Standpunkt i dets fulde Omfang, og da troer jeg, de have Ret, som ønske en Reform. Jeg veed nok, at den ærede Minister har Meget imod at give Løfter for Fremtiden; men jeg har heller ikke opfordret ham til at give noget saabant; jeg har blot spurgt om hans Mening i denne Henseende, og jeg sagde, at hvis hans Opfattelse gik i samme eller tilnærmelsesvis i samme Retning som min, saa at jeg kunde finde mig beroliget derved, vilde jeg med Forskielse stemme for Loven. Jeg kunde ønske endnu at tilføie et Par Ord, for at jeg ikke skal blive misforstaaet, naar jeg tidligere sagde, at jeg i flere Henseender kunde slutte mig til den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Jacobsen). Dette maa nemlig ikke forstaaes saaledes, at jeg ikke skulde være fuldkommen enig med Regjeringen i, at Formanden for hele Repræsentationen, Overpræsidenten, bør vælges af Kongen; jeg forstaaer ikke den Opfattelse, at han skulde vælges af Andre; thi naar Communen forøvrigt faaer sin Frihed, forekommer det mig aldeles klart, at han bør vælges af Regjeringen.

L. C. Larsen: Jeg befinder mig i en noget vanskeligt Stilling med Hensyn til dette

Lovforslag, idet jeg i det Væsentlige maa dele Anskuelse med Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Jacobsen), med hvem jeg ogsaa tidligere i denne Sag har arbejdet i samme Retning. Jeg kan ikke Andet end finde, at det Punkt, han fremhævede, er en væsentlig Feil ved Loven, nemlig det, at der til Afgjørelsen af en opstaaet Uenighed mellem Magistrat og Borgerrepræsentanter ikke skal findes anden Udvei end den, at den Sag, hvorom de ikke kunne blive enige, skal falde bort. Uagtet jeg fremdeles maa være af den Mening, at det havde været rigtigere, om Afgjørelsen var bleven henlagt til Borgerrepræsentanterne, og endnu skulde ønske, at den ærede Indenrigsminister vilde gaae ind paa en saadan Forandring i Loven, hvorved dette kunde blive Tilfældet, kan jeg dog alligevel ikke tillægge dette Punkt en saa stor Vigtighed som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 7de Valgkreds, idet jeg nemlig mere henvender mit Blik til de praktiske Følger af denne Bestemmelse end til, hvad der fra et theoretisk Synspunkt kunde være det rigtige. Han har selv bemærket, at det allerede i flere Aar har viist sig, at der kunde tilveiebringes Overensstemmelse mellem Magistraten og Borgerrepræsentanterne, saa at det yderst sjældent har været Tilfældet, at man har været nødt til paa Grund af Uenighed at henvende sig til Indenrigsministeriet. Det er Noget, som jeg ogsaa ganske maa bekræfte, men naar det er saa, kan jeg ikke tvivle om, at det ogsaa for Fremtiden vil blive meget sjældent, at Forholdet vil stille sig saaledes, at man kan behøve en Afgjørelse udenfra. Det kan ikke let tænkes, at det skulde blive hyppigere end hidtil, thi naar jeg seer hen til, at de Mand, som Borgerrepræsentanterne i saa Fald skulde blive uenige med, ere valgte af dem selv, at de lønnes af Communen, og at de ved stadigt at forhandle med Borgerrepræsentanterne maae antages efterhaanden at ville indarbejde sig i den samme Retning, hvori disse arbejder, maa jeg endog antage, at det vil blive langt sjældnere. Jeg troer derfor ikke, at der vil kunne opstaae betænkkelige Følger af, at der ikke er aabnet nogen anden Udvei end den, Lovforslaget indeholder til Afgjørelse af Uenig-